

Ramazan Demir'le Hasbihal 16 (19.03.2022)

Ateizm-Deizm-Agnostisizm

Müktesebatının eleştirilecek çok şeyi vardır. Bunun böyle olmasının sebeplerinden bir tanesi de müktesebattaki bilgi kaynağının içerisinde hakiki olmayanı, has olmayan ve sahil olmayan bilgilerin karışmasıdır. Sebeplerinden bir diğeri de bir savunucusunun olmamasıdır. Şu müktesebata göre insanları şöyle sınıflandırabiliriz:

-henüz agnostic, deist, ateist olduğunun farkına varmayanlar,

-sonradan farkına varanlar

"Ateist, deist... oldum İslam'dan çıktım" söylemi yanlış bir söylemdir. Bu kişiler aslında İslam'ın içerisindeyken hiç bir zaman müslüman olmamıştır. Zaten deist yada ateisttirler ama farkında değillerdir. Tabi ki müktesebat bu insanlarla karşılaştırıldığında nur-nimettir!

İslam, bir insanın duygusu, düşüncesi, hareket noktası, düşünme biçimi olmamışsa bir anda çıkabilirsin. Çünkü onu gömlek gibi görmüştür. Giydin ve çıkarttın hepsi budur...

Aslında inanç değiştirmek, bir insan için hiç de kolay bir şey değildir.

İnanç değiştirmek kişinin ne olacağını değil, daha öncesinde ne olduğunu gösterir.

Şu an, müktesebatın içerisinde de bu inançta olan kişiler vardır fakat itiraf etmemektedirler ya da farkında değillerdir. Örneğin Tarihselciler, basbayağı agnostiktirler.

Müktesebatının yettiği bir an hiç olmamıştır zaten müktesebat varlığını yetmezlik üzerinden alan birikimdir. **İçerisinde sahil/hakiki bir bilgi olsa bile oturduğu zemin yanlış olduğu için o bilgilerde istenirse de istenilmese de yanlışa hizmet etmektedirler.**

Ateizm, agnostisizm, deizm vb ideolojilere kayan insanlar, "İslam" diyerek müktesebat ve onların Kur'an üzerindeki oynamalarını kasetmişlerse, ataist/deist vb olmalarında tabiki haklı değillerdir fakat söylemlerinde bir haklılık payı vardır. Ama bu söylem insanı ateist yapmaz. Çünkü bir yaratıcının varlığına inanmak ve onun varlığı sürekli gözetip, kuşatıp, idare ettiğini görmek için herhangi bir kitaba, herhangi bir müktesebata, herhangi bir resul'e ihtiyaç yoktur.

Çevremizdeki her şey ve bizzat insanın kendi vücudu da dahil olmak üzere mutlak bir gücün, mutlak bir aklın varlığını ortaya koymaya yeterlidir. Kitap, resul olmasa da etrafımızda milyonlarca reddedilemez ayet/işaret vardır.

Ayet: Kendisi ile bir başka varlığın tanındığı, kendisi ile bir başka şeye ulaşılan işaret demektir

Bütün ayetler, bütün varlığın tamamı istisnasız ve çelişkisiz bir biçimde bir yaratıcıya işaret etmektedir.

"Mürted öldürülür" gibi bir söyleme itiraz edilmesinde haklılık payı var mıdır? Evet.. müktesebata göre mürted olan bir insan öldürülür.

Aslında " İslam'dan çıkan öldürülür" demek, mevcut bir toplum yapısı varken, o kendi toplum yapısına vatan haini olan öldürülür anlamındadır. Müktesebatın kastettiği de budur aslında. "İslamda mürtedin öldürülmesini uygun görmedim İslam'dan çıktım"!!! Bu yüzeysel bilgilerle din değiştirmek akla uygun değildir.

Bu ideolojilere kayan insanların yaptığı yüzeysel bilgilerle, inançtan inançsızlığa gelebilecek kadar düşüncesiz, kıymeti olmayan sığ/ yüzeysel bir bahane sunmaktır.

İslam'la, Kur'an'la ilişkisini platonik, yüzeysel bazda tutan insanların inançlarından her an şüphe etmeleri mukadderdir. Çünkü bu ilişki köklü, sağlam, düşünülmüş, çelişkileri giderilmiş bir ilişki değildir. Genelde insanların İslam'la ilişkileri bu yöndedir.

İnsanların çoğu bir bilgi üzerine yada ellerine ulaşan bilginin sahilliğinden emin olduktan sonra iman etmemişlerdir. Yaşadıkları topluma uyararak bu dinden olduklarını söylemektedirler. Türkiye'de yaşayan 84 milyon insandan çok azı hariç Amerika'da doğmuş olsalardı Protestan ya da Katolik olurlardı.

■ İnanılan şey aslında "**toplumun inanç biçimidir**". Yoksa insanlar inancın kendisine, ana kaynağına bakarak inanç sahibi olmuyorlar.

■ Kişinin inancı, toplumun yaşama/inanma biçimine göre belirleniyor.

Kimse inancın kaynağına bakarak inanmıyor. İnanma biçimi çoğunlukla bu şekilde...

Sorun; böyle de olsa inanan bir kitleyi bilgilendirerek, sağlamlaştırarak inanma yönteminin onlara hiç verilmemiş olması.

Bugün insanlar, meal üzerinden dine ulaşıyor. Ya din adamları ya mealler ya da profesörler, ilahiyatçılar vesilesiyle dine ulaşıyor; dinin kendi kaynağı üzerinden ulaşma yüzdesi ne yazık ki az.

Bunun dışında kalan, kendi kendine düşünenler de vardığı sonuçtan asla emin olamıyorlar; buna rağmen ulaştıkları sonuçlarla alakalı fanatik oluyorlar. Bu insanlar genellikle meseleleri birbirine karıştırıyorlar, inancın gereği olmayan konuları dine karıştırıyorlar.

İçinde yaşadığımız sistem de dinin kendi kaynağına direkt ulaşım engellenmiş. Bu, müslüman toplumlar için yüzyıllardır böyle olmuştur.

‘Sonuçta resullerin de peşinden gidiliyor; bir alimden bir şey öğrenmenin ne zararı olacak’ denebilir?

Burada kötü olan o değildir; sorun, içerikle alakalıdır. Müktesebat dediğimiz yaklaşım öyle bir din algısı oluşturmuş ki hiçbir zaman kişiyi dinin kendisiyle buluşturmayacak. Eğer siz ‘müktesebatın temelinde Kur’an, sünnet, kıyas, icma var’ dersiniz, daha baştan ‘burada İslam yok, hakiki bilgi yok’ demiş oluyorsunuz.

Bugüne kadar kimse farketmedi de siz mi farketmeniz denebilir.

Peki ulemanın ortaya koyduklarına bakalım... İnsanlar ulemayı birlik içinde düzenli tertipli meseleleri derinlemesine irdeleyen mübarek adamlar sanıyorlar.

Mesela Muhammet aleyhisselamın öldüğü gün Sakife toplantısından başlayalım ve halife seçimi konusunda bu mübarek insanların birbirlerine neler söylediklerine bakalım. Siffin, Cemel Savaşı; Osman'ın, Hasan'ın, Hüseyin'in öldürülmesi... Bunları yapanlar üstüne toz kondurulmayan adamlardır. Bunları yapanlar; Allah'ı da kullanmışlar, Kur'an'ı da kullanmışlar. Ali, Ayşe adına, Ebubekir ve Osman adına hem hadis hem de ayetler uydurdular.

Buhari 600.000 hadis biliyordu, içinden tekrarsız 2700 tanesini aldı. Peki soralım 600.000 tane hadisi kim uydurdu?

Ulema denen, mübarek denen kişiler; şeyhler, hocalar, alim denilenler uydurdu.

İmam-ı Azam ve Ebu Hanife'ye gidelim... İmam-ı Azam yaşadığı müddetçe müfessirler ve hadis uleması tarafından kafirlikle, Yahudilikle, şeytanın oğlu olmakla suçlamadı mı? Suçlayan kim? Süfyani, Leysi, Sevlî gibi her biri 'büyük' denilen adamlar...

Mevali hukukunu çıkaran bunlar değil mi? Bu insanlara göre Kureyş'li ve Arap olanlar dışında kalan, yeryüzünün tamamı bunların mevalisidir. Bu mübarek denen adamların oluşturduğu müktesebat.

Önce Cemel Savaşı'nı çıkaracaksınız, sonra diyacaksınız ki "Cemel Savaşı'nda öldüren kim ölen kim?"... Sonra "Bu olayı nasıl açıklayacağız, bu durumu bir yere oturtmak gerek" deyip; kader meselesi çıkartacaksınız, birbirleri arasındaki efdaliyet meselesini çıkaracaksınız...

Mezhep oluşumunu başlatan bunlar değil mi? Kadın dövmeye, mirasa hukuk getiren; Kur'an'ı bir erkek kitabı, dünyayı da 'erkek merkezli' bir dünya haline getiren bunlar değil mi?

Abbasilere girelim... İmamı Zeydin öldürülmesinden tutunda Hasan ve Hüseyin'in öldürülmesine kadar bu olayları kimler yaptı? Büyük alim denilen, toz kondurmayan mübarekler yaptı...

Onların arasında bir ittifak yoktu, hala da yok. Bu müktesebattan gelenleri 'din' yerine koyduğumuzda, varılacak yer 'müminlik' olmaz.

Hangi tefsiri açarsanız açın, okuduğunuz ayetler konusunda tereddüte düşürüyor. Örneğin Allah'ın yemin etmesi meselesi... Tüm dillerdeki, tüm nahiv kitaplarına bakıldığında görülecek ki yeminin bir gerekçesi, bir konumu, özel bir üslubu var.

Yemin üslubunun amacı söze güvenilirlik, inandırıcılık katmaktır. Söylendiği gibi 'bir şeye dikkati çekmek' falan değildir.

İyi bir şeye dikkat çekmek için zaten 'iğra üslubu'; kötü bir şeye dikkat çekmek için de 'tahzir üslubu' vardır.

Yemin üslubu; tereddütü yok eder.

Bu üslupta lazım olan, yeminin; yemini edenin de muhattabının da 'yüksek değeri hususunda' ittifak ettiği bir şey üzerine olmasıdır.

Yeminde şüpheyeye yer yoktur.

Örneğin "Vel asrı" ayeti. Orada asırdan kasıt '100 yıldır' diyenler de vardır, 'zamandır' diyenler de vardır. Allah yemin ediyor, daha neyin üzerine yemin ettiği bile söylenemiyor... Burada 'size seçenekler sunduk, buyrun istediğinizi alın' ya da 'hepsine birden iman edin' denemez; imanla çokluk yanyana olmaz.

Bir siz mi fark ettiniz diyenler; ne kendi müktesebatını, ne kendi geçmişini ne de Kur'an'ı okuyan insandır. Okusa o insan da farkedecektir, görecektir. Ama onun için tarih; hocasının 'şanlı' diye anlattığıdır, ötesine ihtiyacı yoktur...

Müktesebatın savunulacak bir tarafı var mı? Yok.

■Peki bu müktesebat yüzünden agnostik, gnostik, deist ya da ateist olanlar haklı mı? Yerden göğe kadar haksız.

Müktesebatın böyle olması, ateiste bir gerekçe olamaz. Kişi, aklını kullanıp, bilginin hakiki olanına ulaşmaya çalışmalıdır... Örneğin 'Allah dilediğini saptırır'ı, Kur'an bilsin bilmesin, kimse içine sindiremez. Allah bunu dilemez. 'Sapmayı onaylar' gibi açıklamaları da kişi kabul edemiyor. Kişi bu yüzden agnostik oldum diyeceğine, 'Allah böyle bir ayeti gönderir mi' demelidir... Düşünen biri, varlığı yoktan var eden; var ettiğini de müthiş bir insicamla, düzenle yöneten bir Allah'ın, kulunu saptırmayacağını anlayabilir...

“Dileyen, Allah’ı yok sayar”dır bu ayetin anlattığı... Ancak kafası Yahudi inancı ile dolmuş kişilerin; noktalama ve harekeleme yaparken, kendi inancını görmek istemelerinden kaynaklanmış bu mealin ortaya çıkışı. Onların noktalayıp-harekelediği Kur’an’ı, ‘asıl Kur’an’ yerine koyarsan, agnostik olabiliyorsun!

Müktesebat; İbn Rüşü gibi bir sahtekarı ‘alim’ olarak yutturmuştur. Akılcı diye bilinir ama herhangi bir meseleyi çözümlüğü yoktur. Böyle anılması akılcı olduğundan dolayı değil felsefeyi dinin içine soktuğu içindir.

Akil Kur’an’ın önüne geçemez. Kuranı gönderen akıl Allah’ın akli insan bunun önüne nasıl geçebilir? İnsanın, bir şey yaparak Allah’ı şaşırtması mümkün müdür? Allah’ı ‘vay be bu kadarını beklemiyordum’ dedirtmek için, insan herhangi bir şey yapmaya güç yetirebilir mi?

Mutlak bir akıldan, sonsuz bir bilgi kaynağından gelen bir kitabı; istesensizde geçemezsiniz.

Bu kitap kimden geldi? Allah’tan. Öngörüsü, bilgisi, akli, her şeyi sonsuz olan birinden geldi.

Mesela, ‘şer meselesi’ Kur’an’da bir kelime ile çözülmüştür. Müminin, şer meselesi diye bir sıkıntısı yoktur, çözümsüz değildir.

Şer; Allah’ın dediklerinin yapılmaması durumunda ortaya çıkan şeydir.

Örneğin Allah elma verdi, ye diye. Elma; sana uygundur, vücuduna uygundur, varlığa uygundur. Sen elmayı masa üstünde süs bitkisi yaparsan, iki hafta sonra o elma çürür, pis kokar; işte şer budur.

İnsanın kendi yaratılış amacına uygun hareket etmemesinden dolayı ortaya çıkan şeye "şer" denir. Tıpkı kötülüğün; iyiliğin olmaması durumu olduğu gibi. Kötü olmak için bir çabaya gerek yoktur; iyi olmak, iyi kalmak için çaba gerekir. İyilik; bedel ister, o istikamette kalmak için çaba ister...

Bu insanlar, önce Kur’an’ı müktesebatın koyduğu yere konumlandırıyor. Sonra çıkan sorular için “O zaman şöyle yapmak lazım” diyerek cevaplar ortaya koyuyor. Bunu diyebilmek, kendine o alanı açmak için Kur’an’ı öyle konumlandırıyorlar...

İlericilik; düşünebilen, akıl edebilen, keşf edebilen, doğru mantığı yakalayabilenlerdir.

Dillerin kökeni ile ilgili şuna iman etmelisiniz, diller, lisanlar Allah’ın ayetleridir. İnsanların konuştuğu her bir lisan Allah’ın ayetidir.

İnsanlar dilleri zamanla bozarak lügat haline getirmişler yani boş söz haline getirmişlerdir.

■Kur'an'daki dil lügat olmayan, varlığın içindeki şu anda, lisan özelliğini koruyan tek lisanıdır.

- O da noktasız ve harekesiz olan Kur'an'dır.

Siz Kur'an öğrenirken aynı zamanda kendi dilinizi de düzeltirsiniz, neyin ne anlama geldiğini daha iyi öğrenir kendi dilinizin eksik yanlarını da görürsünüz. İnsan Kur'an öğrenirken bir dil öğrenmiş olmuyor aslında bütün dillerin ana yapısını da öğrenmiş oluyor.

Şu anda karşımızda Kur'an'a iman eden bir toplum yok Kur'an'a iman ettiğini zanneden bir toplum var. Ben Kur'an'a iman ettim demekle Kur'an'a iman ettiğini zanneden bir kesim var.

Etrafımızdaki varlığın bir yaratıcısı var. Hiçbir şey idaresiz olmaz, bir idare edeni var ve muhteşem bir yönetim var. Her kim ise inanılmaz usta, inanılmaz kabiliyetli, bilgili ve becerikli ve de inanılmaz merhametli bir yönetici var. Biz Allah'ın bir kitap gönderdiğine buradan iman ediyoruz.

Kur'an'ın aslı noktasız ve hareketsizdir. Kur'an'ın dilinin noktalama ve harekelenmeye müsait bir yapısı yok çünkü noktasız ve hareketsiz bir metinde ilk başta iştikak rol oynar. Sonra sarf bundan sonra da nahiv rol oynar. Nahiv'den sonra Kur'an bütünlüğü, sure bütünlüğü, bağlam bütünlüğü rol oynar. Bunda da hiçbir insan şu kesindir diyemez... Delillerini ortaya koyar, bunu delillendirilmesi lazım ki ilmin kendisi de budur. Bir ayet hakkında şöyledir böyledir değil de onun noktasız, harekesiz halinden, sarf ve nahivine binasına ve anlamına kadar ulaşan o silsiledir.

İlim budur ayetler hakkında atıp tutmak ilim değildir.